

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. M. K.**, s miestom podnikania R., B., IČO: X., právne zast. W. s.r.o., so sídlom A., B., IČO: X., proti žalovanému **A., s.r.o.**, so sídlom F., N., IČO: X., **o výmenu výrobku za nový výrobok**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 15Cob/30/2010 - 140 z 12. mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 15Cob/30/2010 - 140 z 12. mája 2010 a rozsudok Okresného súdu v Nitre č.k. 31Cb/26/2009 – 97 z 28. októbra 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Nitre rozsudkom č.k. 31Cb/26/2009-97 z 28. októbra 2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vymeniť vozidlo Hyundai Tucson 2,0 CRDIVGT ACTIVE, model BHWDS 88 3231, kat. N1, VIN KMHJM81VP6U300951 vo výbave deflektory bočných okien, vaňa batožinového priestoru, medveď blok, centrálné uzamykanie na všetkých dverách, parkovacie čidlo, zimný paket (4 x zimné pneumatiky, 4 x disky kolies, box a strešný nosič) za nové vozidlo rovnakej továrenskej značky, typu a výbavy. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že účastníci uzavreli dňa 30. novembra 2006 kúpnu zmluvu podľa ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného dodať žalobcovi tovar – osobné motorové vozidlo špecifikované v zmluve a záväzok žalobcu zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu vo výške 944.778,80 Sk. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že

žalovaný splnil svoj záväzok dodať žalobcovi predmet zmluvy, ktorý žalobca prevzal a zaplatil dohodnutú kúpnu cenu. Sporná nebola ani skutočnosť, že žalobca oznámil žalovanému dňa 27. septembra 2008 výskyt vady s popisom – svieti (indikuje) kontrolka ľavého predného pásu a dňa 5. novembra 2008 výskyt vady s popisom – po vypnutí motora je potrebné 3 až 28 krát vypnúť svetlá, kým zhasnú. Zo žalobného návrhu, ako aj vyjadrenia k žalobe vyplýva, že medzi účastníkmi nie je sporná ani skutočnosť, že vady boli odstránené. Na základe vyššie uvedených skutočností a ich právneho vyhodnotenia okresný súd dospel k záveru, že v danej veci nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 31. júla 2007 a ani novelizované ustanovenie § 18 v znení účinnom od 1. novembra 2008, o ktoré žalobca opiera uplatnený nárok vzhľadom na skutočnosť, že kúpna zmluva bola medzi účastníkmi uzavretá dňa 30. novembra 2006.

Zamietnutie návrhov žalobcu a žalovaného na výsluch svedkov súd odôvodnil tým, že navrhnuté dôkazy nebolo potrebné vykonať pre zistenie skutkového stavu.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 149 ods. 1 OSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 213,12 eur s povinnosťou žalobcu zaplatiť ich v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, rozsudkom č.k. 15Cob/30/2010 – 140 z 12. mája 2010 napadnutý rozsudok Okresného súdu v Nitre č.k. 31Cb/26/2009 – 97 z 28. októbra 2009 potvrdil podľa ust. § 219 ods.1 OSP a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 144,47 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolanie žalobcu vo veci samej a odvolanie žalovaného v časti výroku o trovách konania, nepovažoval za dôvodné. Z kúpnej zmluvy č. 3006095 z 30. novembra 2006, uzavretej medzi účastníkmi, jednoznačne vyplýva, že žalobca túto zmluvu uzavrel ako podnikateľ s uvedením svojho IČ-a : X. a zmluvné strany sa dohodli, že ich záväzkový vzťah, upravený touto zmluvou, sa bude spravovať Obchodným zákonníkom, a to najmä podľa ust. § 409 a nasledujúcich. Na vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona však nie je možné žalobcu považovať za spotrebiteľa, keďže žalobca predmetné vozidlo kupoval na účely podnikania. Správne preto okresný súd žalobu zamietol.

Rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania podľa ust. § 11 ods.1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 v znení zmien a doplnkov krajský súd považoval za správne, preto ho potvrdil podľa ust. § 219 ods.1 OSP.

Potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre nadobudol právoplatnosť dňa 17. mája 2010 .

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal žalobca dňa 14. júna 2010 na pošte dovolanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ OSP, pričom dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 OSP (§ 241 ods. 2 písm. a) OSP) a zároveň konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) OSP). Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 243b ods. 3 OSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil spolu s prvostupňovým rozsudkom a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku podľa ust. § 243 OSP. Na odôvodnenie dovolania dovolateľ uviedol, že žalobou zo 16. februára 2009 si uplatnil právo na výmenu veci (osobného motorového vozidla) za vec novú v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov. Okresný súd v Nitre, ako súd prvostupňový, bez vykonania dokazovania žalobu zamietol s odôvodnením, že v nej uvedená právna norma sa nemôže použiť na právny vzťah vzniknutý medzi žalobcom a žalovaným na základe kúpnej zmluvy z 30. novembra 2006. Okresný súd v rozpore s ust. § 120 OSP vôbec nezisťoval okolnosti rozhodné pre posúdenie veci, t.j. či žalobcu možno alebo nemožno v súlade s príslušnou právnou úpravou (zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov) považovať za spotrebiteľa a či ním uplatnený nárok je alebo nie je dôvodný, pričom okresný súd nevykonal ani právnu kvalifikáciu žalobcom tvrdených skutočností, na základe ktorých si žalobca uplatnil nárok na výmenu vozidla. Ide o nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorým sa žalobcovi znemožnilo efektívne uplatnenie práva na súde. Na uvedené procesné pochybenie okresného súdu žalobca poukázal vo svojom odvolaní, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie argumentujúc aj tým, že právna kvalifikácia nároku účastníkom konania nie je pre súd záväzná. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu, vyvodil právny záver, podľa ktorého žalobcu nie je možné považovať za spotrebiteľa podľa zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, keďže žalobca vozidlo kupoval pre účely podnikania. Teda,

odvolací súd v rozpore s dôvodom, z ktorého vychádza rozhodnutie okresného súdu, t.j. že v žalobe uvedená právna norma sa nemôže použiť na právny vzťah vzniknutý medzi žalobcom a žalovaným na základe kúpnej zmluvy z 30. novembra 2006, založil svoje rozhodnutie na novom dôvode, ktorý vôbec nebol predmetom skúmania okresného súdu a pre ktorý odvolací súd považoval žalobcom uplatnený nárok za nedôvodný. Tým, že si odvolací súd právne vyhodnotil otázku, že žalobcu nemožno považovať za spotrebiteľa bez toho, aby k takémuto záveru dospel aj okresný súd, odňal žalobcovi reálnu a efektívnu možnosť konať pred súdom, spočívajúcu v práve žalobcu podrobiť správnosť takéhoto právneho záveru prieskumu nadriadeným súdom. Ďalej odvolateľ poukázal na to, že okresný súd mu neumožnil v priebehu konania realizovať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dokazovanie, vykonaným dôkazom, právo označiť dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom), ako aj právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nie sú podľa jeho názoru preskúmateľné, presvedčivé a porušujú ústavný princíp práva na spravodlivý a riadny proces, ktorý vylučuje ľubovôľu súdu pri rozhodovaní.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP) právne zastúpený podľa ust. § 241 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) skúmal najskôr to, či sa dovolaním napadá rozhodnutie, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Podľa ust. § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné:

- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1),
- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2),
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak

odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

V prejednávanej veci nejde o žiadny z vyššie vymenovaných prípadov, preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 OSP nemožno vyvodiť.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (bez ohľadu na jeho formu) je prípustné dovolanie, ak bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v ust. § 237 OSP (tzv. vady zmätočnosti). Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v postupe, resp. rozhodnutí odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 OSP prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti (ust. § 242 O. s. p.).

Žalobca podal dovolanie podľa ust. § 237 písm. f/ OSP, t.j. že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní, za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade, ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada s argumentmi, resp. námietkami účastníka konania.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a článku 36 odseku 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu. Vyjadruje to aj znenie zákonného ustanovenia § 157 odseku 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne

a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie musí byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní vo veci samej. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (ust. § 211 OSP).

V prejednáwanej veci dovolateľ namietal, že k pochybeniu došlo tak v konaní pred okresným súdom (súd prvého stupňa), ako aj krajským súdom (súd odvolací). V konaní pred okresným súdom k tomu došlo tým, že súd v rozpore so zásadou, podľa ktorej právna kvalifikácia nároku účastníkom konania nie je pre súd záväzná, žalobu zamietol len preto, že žalobcom uvádzaná právna norma - zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, sa podľa jeho názoru na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nedala aplikovať. Okresný súd neúplne zistil skutkový stav, nevykonal právnu kvalifikáciu žalobcom tvrdených skutočností, neskúmal, či žalobcom uplatnené právo možno podradiť po právnej stránke pod inú hmotnoprávnu normu, než ktorú uviedol žalobca, neskúmal, či žalobcu možno považovať za spotrebiteľa podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a či ním uplatnené právo je dôvodné a v tomto smere nevykonal ani žiadne dokazovanie. Krajský súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom tým, že napriek pochybeniu okresného súdu jeho rozsudok potvrdil a odôvodnenie svojho rozhodnutia založil na novom dôvode, ktorý nebol predmetom skutkového zisťovania okresného súdu, t.j. že žalobcu nemožno považovať za spotrebiteľa podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Argumenty žalobcu

a ním navrhované dôkazy, ktorými chcel preukázať, že kúpené motorové vozidlo nepoužíval na výkon svojej podnikateľskej činnosti, ostali krajským súdom nepovšimnuté. Žalobcovi tak odňal možnosť podrobiť správnosť tohto právneho záveru prieskumu nadriadeným súdom.

Zásadné výhrady možno mať aj voči právnemu posúdeniu veci okresným súdom, ktoré spočívalo výlučne v citácii ustanovení § 409 ods. 1, § 422 ods. 1, § 436 ods. 1, 2 a 3 a § 437 ods. 1 Obchodného zákonníka a v konštatovaní, že ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z., o ktoré žalobca opiera uplatnený nárok, sa na prejednávajúcu vec aplikovať nedajú. Pod právnym posúdením veci sa rozumie podradenie zisteného skutkového stavu pod určitý právny predpis. V rámci právneho posúdenia veci by mal súd nielen citovať použitý právny predpis, ale podať aj jeho stručný výklad a objasniť, na základe čoho dospel k záveru, že práve tento právny predpis (jeho konkrétne ustanovenia) treba aplikovať na zistený skutkový stav. Takéto právne posúdenie veci v odôvodnení rozsudku okresného súdu absentuje. Súd prvého stupňa dokonca ani neuviedol, či medzi žalobcom a žalovaným vznikol nejaký právny vzťah a ak áno, tak aký. Súd žalobu zamietol iba preto, že žalobca neoznačil „správny“ právny predpis, ktorým sa spravuje jeho právny vzťah so žalovaným. Možno len prisvedčiť dovolateľovi, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku uskutočnenou účastníkom konania, ktorý je povinný len pravdivo opísať podľa neho rozhodujúce skutočnosti a navrhnúť dôkazy, ktoré by sa mali vykonať na ich preukázanie. Právna kvalifikácia uplatneného nároku je povinnosťou súdu, o ktorom sa predpokladá, že právo pozná. Ak teda okresný súd dospel k záveru, že zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov sa na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným aplikovať nedá, mal uviesť ktorý právny predpis sa aplikovať má a z akých dôvodov a či v zmysle tohto právneho predpisu má alebo nemá žalobca nárok na výmenu veci za vec novú. Keďže okresný súd tak neurobil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a preto malo byť zrušené už odvolacím súdom podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. Ten však prvostupňový rozsudok potvrdil a chýbajúce právne posúdenie veci nahradil vlastným, podľa ktorého je na vzťah medzi žalobcom a žalovaným potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, pričom zároveň poukázal na to, že žalobcu nie je možné považovať za spotrebiteľa podľa ust. § 2 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, pretože vozidlo kupoval pre účely podnikania. Takéto právne posúdenie veci je nedostatočné, protirečivé a odôvodnenie rozhodnutia je nepreskúmateľné, pričom odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami odvolateľa voči nedostatočnému zisteniu skutkového stavu a právnemu posúdeniu veci okresným súdom.

V zmysle ust. § 213 OSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, nie však právnym posúdením veci. Odvolací súd teda môže vec posúdiť po právnej stránke odlišne, ako ju posudzoval prvostupňový súd, avšak môže vychádzať len z tých skutkových zistení, ku ktorým na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvého stupňa. Výnimkou sú prípady, kedy odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje (ods. 3) alebo ho dopĺňa (ods. 4 a 5) a tak môže dospieť k skutkovým zisteniam odlišným od zistení prvostupňového súdu. V prejednávanej veci sa v odvolacom konaní žiadne dôkazy nevykonávali, súd len vypočul právnych zástupcov žalobcu a žalovaného. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom namietal, že uvedenie IČ-a v kúpnej zmluve, ako aj skutočnosti, že zmluva bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, ešte neznamená, že žalobca nemá postavenie spotrebiteľa. Žalobca tvrdil, že pri kúpe vozidla deklaroval, že ho kupuje na rodinné účely, a nie pre podnikanie. S touto argumentáciou sa odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku vôbec nevysporiadal, hoci práve na základe zistení, že sporové strany uzavreli kúpnu zmluvu podľa ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka a kupujúci sa identifikoval svojím obchodným menom a IČO – m, dospel k záveru, že žalobca nie je spotrebiteľom. V tomto smere bolo potrebné zo strany odvolacieho súdu nielen odcitovať ust. § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 634/1992 Zb., ale citované ustanovenie aj stručne vyložiť a objasniť, prečo žalobca zákonnej definícii spotrebiteľa nezodpovedá.

Odňatie možnosti účastníkovi-žalobcovi konať pred odvolacím súdom vidí dovolací súd predovšetkým v tom, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s výhradami žalobcu voči rozsudku okresného súdu a konaniu, ktoré mu predchádzalo a jeho rozhodnutie (rovnako ako rozhodnutie okresného súdu) nedáva jasnú a presvedčivú odpoveď na otázku, či žalobcom uplatnený nárok je alebo nie je dôvodný. Keďže rovnakými nedostatkami trpí aj rozsudok okresného súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa ust. § 243b ods. 3 OSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre (ako súdu odvolacieho), ako aj rozsudok Okresného súdu v Nitre (ako súdu prvého stupňa) a vec vrátil Okresnému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí okresný súd rozhodne o trovách prvostupňového, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania (ust. § 243d ods. 1, posledná veta OSP).

Uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 3 odseku 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 5. decembra 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová